

Áldott emlék

A vergődő, halálba készülő madár valahogy mindig úgy esik le, hogy szép marad. Tolla sima, csillogó, szeme lecsukva, csak olyan furcsa, hogy fekszik. A madarak soha nem fekszenek le.

Van egy emlékem, amikor Szekszárdon az első Istentiszteletet tartottam a börtönben. Ezt szeretném megosztani mindenkiel.

Gyönyörű április volt. A lég telítve volt illattal, melegséggel, s amikor megkérdezte egy ismerősöm, hova készülsz, s feleletül azt kapta: a börtönbe! enyhén szólva bután nézett rám. De tudják rólam az emberek, akik ismernek, szeretem a kemény diókat feltörni. Nos, én úgy hittem, felkészültem, lélekben bemosakodtam, prédikációra készen. Kicsit szorongva csöngettem a jellegtelen barna ajtónál. Az első benyomásom az volt, hogy a fény szűrt, a kinti hamvas tavaszszín helyett minden sűrke. Sűrke a kapusfülke, sűrke a kövezet, sűrkes az egyenruha. S a hangok. Összemosódott bennem minden. Csak egy hang dobog, zakatol, lüktet a szívemben, agyamban: „Íme, az én ígémet adom a te szádba!” (Jer 1) Valaki a vállamra teszi a kezét: mehetünk lelkész úri Már várják a fiúk! Ajtók nyílnak és mögöttem csattannak, ipari kamera hideg szeme néz velem szembe, aztán jön a lépcső. Az is sűrke, de csak úgy csillog, olyan, mint a tükör. Felérünk a második emeletre. Már híre sincs tavaszi illatnak, helyét elfoglalja az összezárt emberek kipárolgó szaga. A terem felső falán két bukóablak nyitva, de alig akar rajta fény és levegő bejönni. Szinte érezni, ahogy a tavaszillat birkózik a benti szagokkal. Velem szemben arcok. Sok arc. Zuhanó vagy már leesett madarak... vergődnek... várnak... éhesek... lelkük szomjas, csak nem tudják... Valaki köszönésfélét motyog, s én boldogan köszönök, az első hang! De ez is sűrke. Fogatlan, beesett arc, vérekes szemek, nikotintól sárga ujjak. De a keze! Össze van kulcsolva, Odébb nézek, a másik társának is ... a többieknek is ... Imádkozunk! Sójajtások hallatszanak. Aztán csend. Olvasom az Igét, majd egy pillanatnyi csend. Az előző férfi lassan feláll, és nyögve, dadogva üdvözlő rabszolgái nevében. Rájöttem, itt nem prédikáció kell, hanem beszélgetés. Hát beszélgetünk. Miről? A szabadságról, az életről, az örömről, egy fiú a szerelemről kezd beszélni. S én egyre jobban érzem, kezdek szállni, mint ahogyan Ésaíasnál olvashatjuk: szárnyra kelek, mint a saskeselyűk. Isten válaszokat ad a számba, megnyugszom. Szeretem az Urat és szeretem szolgálni Őt. Az idő fut. Az ügyeletes őr benéz az ajtón, s kérdőn rám pillant: Csak nincs valami gond? Nincs! Beszélgetünk! O bólint, s csendben behúzza az ajtót. Az emberek sóhajtoznak. Megnyugszanak. Valaki megszólal - na ezt jól lerázta! Nem, én nem ráztam le, csak feleltem. Tanulják meg, Isten szeret minket, és vigyáz ránk. A szemek csillognak, cinkosan összenéznek, majd zenét hallunk. De milyent? Egy kis madár száll az ablak elé a párkányra. Megrázza magát, elrendezi gyönyörű tollait és dalolni, énekelni kezd. Majd a szíve szakad ki.

Dalol! - De szép! - szólal meg a fiú - szerelmes! Tavasz van!

- Igen tavasz. De nem csak a természetben, hanem itt a börtönben is. A Lélek tavasza.

Azóta 7 esztendő telt el. Hiszem, akik velem szemben ültek, ma már szabadok, mint az a kismadár. De ha nem, gondoljanak arra, Isten szeretetének nincs határa. Az Úr Jézus is azt tanítja: Öröm van a mennyben egy megtérő bűnösön! Azóta Isten más szolgálatba hívott, de a szívemben megmaradtak az elmúlt 6 esztendő emlékei, beszélgetései. A sűrkeséget Isten színekkel teszi tisztává, s láttam elcsendesedő lelkeket s büntől szabadult embereket.

Isten áldjon meg mindannyiunkat az Ő Szentlelkével, s köszönjük meg, hogy Ő megment a zuhanástól, haláltól, mert örök életet biztosít számunkra!

*Apostol Pál
ref lelkész*